

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 485/2010-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť R. A., Z., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Z., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Ntc 1/2010 z 31. marca 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 13/2010 z 28. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2010 doručená sťažnosť R. A., Z., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Ntc 1/2010 z 31. marca 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tost 13/2010 z 28. júna 2010.

Zo sťažnosti vyplýva:

«Sťažovateľ (ďalej aj „vyžiadaná osoba“) je fyzickou osobou, voči ktorej bol vydaný štátnym zástupcom Úradu verejnej prokuratúry W. N., Rakúska republika, Európsky zatýkací rozkaz (ďalej aj „EZR“) zo dňa 16. decembra 2009 sp. zn. 5 St 388/09s, za účelom jeho vydania do Rakúskej republiky na trestné stíhanie pre trestný čin krádeže vlámaním a vstupom s priťažujúcimi okolnosťami a pre trestný čin obchodovania s odcudzenými vozidlami podľa § 127, § 128 ods. 2, § 129, § 130 Tr. zákona Rakúskej republiky.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 31. marca 2010 sp. zn. 3 Ntc 1/2010 podľa § 21 ods. 1 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“ alebo „zákon“) na návrh krajského prokurátora v B. zo dňa 1. marca 2010, sp. zn. 2KPt 3/2010, rozhodol, že:

Európsky zatýkací rozkaz vydaný štátnym zástupcom W. N. dňa 16. decembra 2009, pod číslom 5 St 388/09 s, sa vykoná za účelom vydania R. A. na trestné stíhanie.

Vo vzťahu k trestnému činu obchodovania s odcudzenými motorovými vozidlami vo formulácii Európskeho zatýkacieho rozkazu sa rozhodovať nebude.

Podľa § 27 zákona o európskom zatýkacom rozkaze sa jeho realizácia odkladá do právoplatného skončenia trestných vecí, vrátane výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody v prípade jeho uloženia, vedených na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 5 T 112/09, a na Okresnej prokuratúre vo Z. pod sp. zn. 3 Pv 265/09. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako orgán podľa § 21 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze oprávnený rozhodnúť o podanej sťažnosti, preskúmal podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia (sp. zn. 6 Tost 13/2010 z 28. júna 2010, pozn.) a rozhodol tak, že

Európsky zatýkací rozkaz zo dňa 16. decembra 2009 sp. zn. 5 St 388/09 vydaný (...) na R. A. (...) za účelom vydania na trestné stíhanie sa vykoná pre skutky kvalifikované ako

zločin závažnej krádeže spáchanej vlámaním a vstupom s priťažujúcimi okolnosťami podľa § 127, § 128 ods. 2, § 129 ods. 1, § 130 štvrtý prípad rakúskeho trestného zákonníka (...)

Podľa § 27 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa odkladá realizácia jeho výkonu do právoplatného skončenia trestného stíhania jeho osoby vo veci Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5 T 112/2009, vrátane výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody v prípade uznania jeho viny a uloženia tohto trestu. ...

Na základe vyššie opísaných skutočností máme zato, že Krajský súd v Banskej Bystrici, a rovnako tiež Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v priebehu označeného konania o návrhu na vykonanie EZR dopustili viacerých závažných pochybení, ktoré predstavujú taký zásah do základných práv a slobôd sťažovateľa, že nápravy sa domáha prostredníctvom ústavnej sťažnosti.

Sťažovateľ sa domnieva, že postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici a nadväzne postupom Najvyššieho súdu SR (ktorý pochybenia krajského súdu odobril) bolo porušené jeho základné právo na spravodlivý súdny proces garantované Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), ktorého súčasťou je právo na konať pred súdom - čl. 46 ods. 1 ústavy, ďalej právo na verejné prerokovanie veci upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy, rovnako právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, konečne právo na spravodlivý súdny proces, upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“), ako aj právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby, zakotvené v čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru.

Ako už bolo vyššie konštatované, sťažovateľ si uplatnil, aby sa o (ne)vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu rozhodlo na verejnom zasadnutí, avšak konajúci súd predvolal a upovedomil vyžiadajú osobu a jej právneho zástupcu spôsobom, nerešpektujúcim Trestný poriadok, ktorý im garantuje minimálnu lehotu na prípravu obhajoby - t.j. 5 pracovných dní. V uvedenom konaní sťažovateľ vzhľadúva predovšetkým porušenie čl. 50 ods. 3 ústavy, podľa ktorého „obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu“, rovnako tak aj čl. 6 ods. 3 písm. b) v zmysle ktorého každý, kto je obvinený z trestného činu má „právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu obhajoby.“

Máme za to, že konanie, v ktorom obvinenému, resp. jeho právnenému zástupcovi nie je poskytnutá primeraná doba na prípravu obhajoby, a nie je ani doručený návrh na rozhodnutie o vykonaní EZR, nesplňa atribúty spravodlivého procesu. ...

Neúplnosť a nejasnosť formuláru EZR, rovnako absencia zákonného ustanovenia, skutkovej podstaty a právnej kvalifikácie trestného činu krádeže, chýbajúce vysvetlenie ustanovení § 127, § 128 ods. 2, § 129 ods. 1, § 130 štvrtý prípad rakúskeho trestného zákonníka (či sa tieto týkajú trestného činu krádeže alebo obchodovania s odcudzenými vozidlami), tiež absenciu vymedzenia miery údajnej účasti sťažovateľa na uvedených skutkoch, či absenciu kategórie stíhaného trestného činu štátom pôvodu v právnej úprave EZR, pokladáme za porušenie práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Máme taktiež za to, že EZR a všetky rozhodnutia naň nadväzujúce musia okrem iného obsahovať, resp. presne vymedzovať skutky (trestné činy), ktorých sa týkajú tak, aby obvinený (vyžiadaná osoba) vedel, aké skutočnosti sa mu kladú za vinu. Dôkladné a úplné splnenie a dodržanie všetkých obsahových náležitostí a podmienok EZR zo strany štátu pôvodu (Rakúskej republiky) je o to dôležitejšie, že k tomuto dokumentu štát pôvodu v rámci vykonávacieho konania nepripája vyšetrovací spis a sťažovateľ tak nemá možnosť poznať a zistiť dôvody, zákonnosť a opodstatnenosť trestného stíhania a svojho obvinenia štátom pôvodu.

Vychádzajúc z hierarchie právnych noriem, je zrejmé, že Ústava Slovenskej republiky a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd sú normami vyššej právnej sily vo vzťahu k zákonu o európskom zatýkacom rozkaze (tento navyše nijakým spôsobom nevylučuje aplikáciu jednotlivých ustanovení dohovoru). Nemožno sa preto stotožniť s postupom najvyššieho súdu ani krajského súdu, keď vo vzťahu k sťažovateľovi nerešpektovali jeho základné práva a slobody garantované tak ústavou, ako aj dohovorom. Z opísaného postupu a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR totiž vyplýva, že tento priznal sťažovateľovi v konaní o vykonaní EZR menej práv než mu priznávajú a garantujú ústava dohovor (teda predpisy vyššej právnej sily), pričom takéto zúženie práv považujeme za neprípustné a protiústavné.

Zastávame názor, že aj v konaní o vykonaní EZR vrátane konania o sťažnosti voči rozhodnutiu o vykonaní takéhoto rozkazu súdy aj v rámci skúmania dôvodov pre odmietnutie vykonania rozkazu musia skúmať a prihliadať na dodržanie základných práv

vyžiadanej osoby, v opačnom prípade by sa jednalo o arbitrárny postup bez rešpektovania ľudských slobôd a základných práv. Tento názor opierame aj skutočnosť, že európsky zatýkací rozkaz má na území Slovenskej republiky rovnaké účinky ako príkaz na zatknutie podľa Trestného poriadku (§ 4 ods. 1 veta druhá zák. č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Akceptácia postupu a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v danej veci by znamenala, že sa v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky zavádzajú prinajmenšom dve kategórie obvinených s nie rovnakým statusom a rozsahom práv, a to na strane jednej obvinený, na ktorého bol vydaný príkaz na zatknutie podľa § 69 Trestného poriadku a na strane druhej obvinený, v prípade ktorého bol vydaný európsky zatýkací rozkaz podľa zák. č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

V tejto súvislosti je na mieste pripomenúť, že v zmysle ust. § 1 ods. 2 veta prvá zákona o európskom zatýkacom „na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Trestného poriadku, ak nie je ďalej ustanovené inak.“»

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal tento nálež:

„1. Právo sťažovateľa R. A. na spravodlivý súdny proces, ktorého súčasťou je právo konať pred súdom podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej právo na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, tiež právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby, zakotvené v čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli konaním a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6 Tost 13/2010 porušené.

2. Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. marca 2010, spis. zn.. 3 Ntc 1/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. júna 2010, spis. zn. 6 Tost 13/2010 a vec sa v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby o nej znovu konal a rozhodol.

Pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia, zdvorilo žiadame Ústavný súd, aby navrhovateľovi v prípade úspechu v konaní priznal právo na náhradu trov právneho

zastupovania ním zvoleným právnym zástupcom, JUDr. J. K., advokátom... za 2 (dva) úkony právnej pomoci vo výške 303,30 eur... “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 1/2010. Ústavný súd však konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je príslušný na preskúmanie postupu krajského súdu v konaní sp. zn. 3 Ntc 1/2010 v zmysle namietaného porušenia označeného práva na spravodlivé súdne konanie, pretože sťažovateľ mal k dispozícii účinný opravný prostriedok, ktorý mu zákon poskytuje na ochranu jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na použitie ktorého bol oprávnený podľa osobitných predpisov. Takýmto opravným prostriedkom bolo odvolanie podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorému predchádzalo namietané konanie. Sťažovateľ

napokon tak aj postupoval a o tomto postupe a rozhodnutí rozhodoval najvyšší súd. Právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o odvolaní teda v tomto prípade (vzhľadom na princíp subsidiarity) vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd napadnutým rozhodnutím a postupom krajského súdu, po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktorého ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z hľadiska ústavného neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva:

„Z obsahu sťažnosti vyplýva, že vyžiadaná osoba R. A. v prvom rade brojí proti vadám konania, ktorých sa dopustil súd prvého stupňa a následne uplatnil aj dôvody uvedené vo vyššie citovanom ustanovení § 14 ods. 1 zák. č. 403/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov. Možno súhlasiť s výhradami sťažovateľa proti postupu krajského súdu, ktorý nedoručil sťažovateľovi spolu s predvolaním na verejné zasadnutie aj návrh krajského prokurátora na rozhodnutie o vykonaní Európskeho zatýkacieho rozkazu a obhajcovi ho doručil až na verejnom zasadnutí. V tejto súvislosti však považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že dôvody sťažnosti týkajúce sa procesného postupu súdu stoja mimo prípustných dôvodov odmietnutia vykonania Európskeho zatýkacieho rozkazu, pre ktoré možno podať sťažnosť. V prípade, že by sťažovateľ obmedzil svoju sťažnosť iba na procesný postup krajského súdu, musel by najvyšší súd postupovať v zmysle § 193 ods. 1 písm. a/ Tr. por. a takúto sťažnosť zamietnuť ako neprípustnú.

V posudzovanej veci však R. A. oprel svoju sťažnosť aj o dôvody uvedené v § 14 ods. 1 písm. e/, písm. h/ vyššie citovaného zákona č. 403/2004 Z. z. v znení neskorších zmien, a tak sa musel najvyšší súd zaoberať vecou aj z meritórneho hľadiska. Ako dôvod na odmietnutie vykonania Európskeho zatýkacieho rozkazu R. A. uvádzal, že je pre ten istý skutok stíhaný v Slovenskej republike, resp. sa týka skutkov, ktoré sa považujú čiastočne alebo v celom rozsahu za spáchané na území Slovenskej republiky.

Najvyšší súd z obsahu predloženého spisu zistil, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Úradu justičnej a kriminálnej polície vo Z. vydal 23. decembra 2009, pod ČVS : ORP-355/OEK-ZV-2009, podľa § 206 ods. 1 Tr. por., uznesenie, ktorým začal trestné stíhanie R. A. pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. ...

Neobstojí ani ďalšia námietka vyžiadanej osoby, že Európsky zatýkací rozkaz sa týka skutkov, ktoré mali byť čiastočne alebo v celom rozsahu spáchané na území Slovenskej republiky (§ 14 ods. 1 písm. h/ zák. č. 403/2004 Z. z.).

Podľa zistenia najvyššieho súdu všetky skutky uvedené v Európskom zatýkacom rozkaze boli spáchané výlučne na území Rakúska, pričom R. A. je v rozkaze označený ako jeden z páchatel'ov. Z jeho strany ide o ničím nepodložené námietky, cieľom ktorých je zmariť jeho vydanie do cudziny za účelom jeho trestného stíhania. Súd prvého stupňa

v prejednávanej veci vykonal všetky nevyhnutné procesné úkony potrebné pre vyslovenie záveru o tom, či možno rozhodnúť o vykonaní Európskeho zatýkacieho rozkazu a správne konštatoval, že v posudzovanom prípade nie je daná žiadna z okolností predpokladaných vo vyššie citovanom ustanovení § 14, ktorá by bránila rozhodnutiu, že sa Európsky zatýkací rozkaz vykoná.

R. A. bol totiž vyžiadaný za účelom realizácie trestného stíhania pre trestný čin, ktorý je aj podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu (Slovenskej republiky) trestným činom. Podľa názoru najvyššieho súdu Európsky zatýkací rozkaz aj po obsahovej stránke obsahuje všetky náležitosti uvedené v zákone č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý zákon vychádza z Rámcového rozhodnutia Rady Európy z 13. júna 2002.

Na druhej strane treba súhlasiť s námietkou vyžiadanej osoby, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vzhľadom na znenie druhej vety napadnutého uznesenia, zmätočné. Súd prvého stupňa opomenul, že ide o špeciálnu právnu úpravu, ktorá má zjednodušiť postup orgánov činných v trestnom konaní medzi členskými štátmi Európskej únie pri vydávaní odsúdených osôb alebo osôb podozrivých z trestnej činnosti. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Európsky zatýkací rozkaz sa vydáva pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku štátu pôvodu trestným činom, a horná hranica trestu odňatia slobody, ktorý sa môže uložiť pre tento trestný čin, je podľa právneho poriadku štátu pôvodu najmenej jeden rok (§ 4 ods. 2).

Pritom z ustanovenia § 21 vyššie citovaného zákona vyplýva, že súd má iba dve možnosti, ako rozhodnúť o návrhu prokurátora o vykonaní Európskeho zatýkacieho rozkazu, buď rozhodne, že sa Európsky zatýkací rozkaz vykoná alebo rozhodne, že sa Európsky zatýkací rozkaz nevykoná. V každom prípade však súd musí o návrhu rozhodnúť. Nie je možné, ako to urobil súd prvého stupňa, vyhlásiť, že vo vzťahu k trestnému činu obchodovania s odcudzenými motorovými vozidlami sa rozhodovať nebude.

Podľa § 27 vyššie citovaného zákona súd alebo prokuratúra, ktoré rozhodovali o vykonaní Európskeho zatýkacieho rozkazu, môžu rozhodnúť o odklade jeho realizácie, ak sa voči osobe vedie na území Slovenskej republiky trestné stíhanie alebo osoba vykonáva alebo má vykonať trest odňatia slobody pre iný trestný čin ako ten, ktorý bol uvedený

v Európskom zatýkacom rozkaze. V prípadoch uvedených v § 26 rozhodne o odklade minister spravodlivosti. Vo svojom rozhodnutí uvedie, dokedy sa realizácia odkladá.

Ako už bolo vyššie uvedené proti R. A. sa vedie na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 5 T 112/2009, trestné stíhanie pre iný jeho úmyselný trestný čin. Trestná vec nie je ani do konania neverejného zasadnutia najvyššieho súdu skončená, hoci bol vo veci viackrát stanovený termín hlavného pojednávania. Podľa zistenia najvyššieho súdu v tejto veci Okresný súd Zvolen určil nový termín hlavného pojednávania až na 21. septembra 2010. Trestné stíhanie R. A. vedené v Slovenskej republike má prednosť pred výkonom Európskeho zatýkacieho rozkazu, pretože je v záujme Slovenskej republiky, aby sa jeho trestné konanie ukončilo čo najskôr bez akýchkoľvek objektívnych alebo subjektívnych prieťahov. Za danej situácie v prípade R. A. existuje dôvod pre odloženie realizácie vykonania Európskeho zatýkacieho rozkazu, a preto i najvyšší súd podľa § 27 odložil výkon Európskeho zatýkacieho rozkazu do právoplatného skončenia trestnej veci vedenej proti menovanému na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 5 T 112/2009.“

Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sa sťažovateľ so skutkovými a hodnotením a následne s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom skutkových a právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia súdu do takejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny

výklad najvyšším súdom takého nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú v tomto smere odmietnuť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2010